



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **L. P.,**
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
se sídlem Ledčická 15, Praha,

proti
žalovanému: **Městský úřad Kolín,**
se sídlem Karlovo náměstí 78, Kolín,
zastoupený advokátem JUDr. Borisem Jančákem,
se sídlem Mostní 77, Kolín,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 8 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalovaného JUDr. Borise Jančáka, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá, aby soud vyslovil zákaz porušovat právo žalobce účastnit se jako veřejnost ústního jednání ve správním řízení vedeném u Městského úřadu K. pod sp. zn. OD 3400/19 8052/2019. Žalobce se chtěl účastnit ústního jednání ve shora uvedeném řízení o přestupku, jehož účastníkem (obviněným) je žalobcův přítel. Městský úřad K. vydal dne 20. 5. 2019 usnesení

č. j. MUKOLIN/OD 52084/19-huj, kterým rozhodl, že nařízené jednání bude neveřejné. Žalovaný v tomto usnesení uvedl, že jednání je ve správním řízení zpravidla neveřejné, neboť správní řízení je ovládáno zásadou písemnosti. Správní orgán může rozhodnout o veřejnosti jednání pouze za určitých podmínek. Nerozporuje, že na projednání přestupku se vztahuje čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Odkázal na § 49 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a uvedl, že je nutno přihlédnout k povaze projednávaného přestupku, který je závažným jednáním odsuzovaným většinou společnosti. Nařízením veřejného jednání by mohlo ze strany veřejnosti dojít k negativnímu nahlížení na obviněného (žalobcova přítele) a jeho dehonestaci, z toho důvodu bude jednání neveřejné s ohledem na ochranu obviněného, zejména na ochranu osobnosti a mravnosti.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce podal žalobu proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v neumožnění osobní účasti u ústního jednání ve výše specifikované přestupkové věci. Obviněný z přestupku je žalobcův přítel. Žalobce měl zájem účastnit se jednání ve věci. Kauza ho zajímala „mediálně“. Chtěl mít vlastní poznatek o tom, jak probíhá přestupkové řízení, a své poznatky případně sdílet s veřejností. Zároveň ho kauza zajímala, protože chtěl vidět, jak se tento typ přestupku v praxi dokazuje a jak probíhá obhajoba. Poznatky chtěl využít při studiu právního oboru pro přípravu seminární práce. Obviněný z přestupku proto požádal o nařízení veřejného ústního jednání, avšak správní orgán výše specifikovaným usnesením rozhodl, že jednání bude neveřejné.
3. Žalobce odkázal na § 49 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 27 odst. 1 správního řádu, z nichž dovedl, že žalovaný byl povinen nařídit veřejné jednání bez dalšího, neboť pro to byly splněny zákonné podmínky. Obviněný z přestupku požádal o nařízení veřejného jednání a zároveň tím, že je jediným účastníkem daného řízení, nemohla ani teoreticky být způsobena újma jinému účastníku. Přesto správní orgán jednání nenařídil. Žalobce považuje odůvodnění usnesení o neveřejnosti ústního jednání za absurdní a rozporné se zákonem. Zákon stanoví, že újma nesmí vzniknout ostatním účastníkům. Žalovanému nepřísluší zkoumat, zda vznikne újma účastníku, který o nařízení veřejného jednání požádal. Tvzení žalovaného, že veřejnost daný přestupek odsuzuje, je pouhou ničím nepodloženou spekulací, naopak žalobce s obviněným z přestupku zastávají názor, že daný přestupek je zbytečně přísně trestaný s ohledem na jeho mizivou společenskou škodlivost, obviněný se nadto domnívá, že se přestupku nedopustil, nevidí tedy důvod, proč by měl být veřejností odsouzen či dehonestován.
4. Žalobce uvedl, že k tomu, aby se jednalo o nezákonný zásah, je potřeba naplnit pět podmínek. Žalobce byl na svých právech přímo zkrácen (1. podmínka), neboť i přesto, že se jedná o projednání přestupku, v němž žalobce není obviněným, rozhodnutí v této věci mělo na žalobce bezprostřední dopad. Rozhodnutím, že jednání nebude veřejné, nemohl žalobce získat požadované poznatky o práci správních orgánů. Bylo zasaženo nejen do práv obviněného (účastníka řízení), ale zejména do práva žalobce. Zda jednání bude veřejné či nikoliv, má primární dopad právě na právo veřejnosti účastnit se jednání. Žalobce byl zkrácen na svých právech (2. podmínka). Subjektivní právo žalobce plyne z toho, že má-li správní orgán povinnost konat veřejné ústní jednání, veřejnost má zároveň právo účastnit se tohoto jednání. Žalobce se potřeboval účastnit veřejného jednání ze studijních důvodů,

jakož i z důvodů získávání poznatků o právu a činnosti veřejné správy, způsobech obhajoby či vlastní mediální prezentace. Žalobce má též právo kontrolovat činnost veřejné správy, neboť je hrazena z jeho daní. Jednání žalovaného bylo nezákonné (3. podmínka), neboť žalovaný měl povinnost jednat veřejně a neučinil tak. Zároveň se jedná o zásah správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka). A zásah byl zaměřen proti žalobci přímo (5. podmínka). Zda bude jednání veřejné či nikoliv mělo dopad pouze na něj, neboť on se coby veřejnost chtěl jednání účastnit a žalovaný mu v tom zamezil.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce považuje usnesení o neveřejnosti ústního jednání za zásah, žalovaný jej však považuje za rozhodnutí. Žalovaný poukázal na to, že zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neobsahuje úpravu veřejnosti ústního jednání, proto se na něj vztahuje obecná úprava ve správním řádu, podle které je ústní jednání v zásadě neveřejné. Existují tři možnosti, kdy je ústní jednání veřejné. V případě obviněného z přestupku se jednalo o případ, že účastník podle § 27 odst. 1 správního řádu navrhl, aby jednání bylo veřejné, a zároveň tím nemohla být způsobena újma ostatním účastníkům. Žalovaný nesouhlasí se žalobcem uvedenou „absolutní povinností“ správního orgánu v takovém případě vyhovět bez dalšího návrhu obviněného. Odkázal na § 49 odst. 3 větu druhou správního řádu (potažmo na § 49 odst. 2 správního řádu), podle které je potřeba, aby správní orgán při nařizování veřejného ústního jednání dbal na ochranu utajovaných informací a na ochranu práv účastníků, zejména na ochranu osobnosti, jakož i na ochranu mravnosti. Právo na ochranu osobnosti je zaručeno každému. Osobností se rozumí zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví, jméno, vážnost, čest, soukromí a projevy osobní povahy. Obviněný řídil osobní automobil bez příslušného řidičského oprávnění. Žalovaný považuje takové jednání za hazard, který může ohrožovat životy a zdraví ostatních účastníků silničního provozu, při kterém hrozí i značné poškození majetku ostatních osob. S ohledem na vysokou závažnost a všeobecnou nebezpečnost činu, kterého se obviněný dopustil (s tím, že tento přestupek byl do roku 2009 kvalifikován jako trestný čin), žalovaný usoudil, že pro ochranu obviněného, jehož věk je blízký věku mladistvých, bude vhodnější, pokud veřejnosti nebude umožněno účastnit se projednání přestupku. Mohl by být vystaven v usnesení zmíněné dehonestaci ze strany veřejnosti, která by se mohla projevit ve škole, zaměstnání či místě bydliště obviněného z přestupku. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl a přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Žalobce se domáhá toho, aby soud žalovanému zakázal porušovat jeho právo účastnit se jako veřejnost ústního jednání v právní věci vedené pod sp. zn. OD 3400/19 8052/2019.
7. Soud se nejprve zabýval přípustností žaloby, neboť žalovaný poukázal na to, že v dané věci vydal usnesení, jímž na návrh obviněného z přestupku pana H. rozhodl, že jednání nebude veřejné. Soudu je z úřední činnosti známo, že žalobce podal proti tomuto usnesení žalovaného ze dne 20. 5. 2019 žalobu, která byla u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 43 A 70/2019 (žaloba byla odmítnuta z důvodu nepředložení plné moci). Soud považuje za podstatné uvést, že v nyní posuzované věci nenapadá žalobce usnesení žalovaného o tom, že jednání bude neveřejné, nýbrž skutečnost, že mu nebylo umožněno zúčastnit se jako veřejnost tohoto jednání. Vzhledem k paralelně podané žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není žádných pochyb o tom, že žalobce zcela záměrně zvolil ke své ochraně žalobní

typ dle § 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Obecně platí, že pokud by se veřejnost chtěla zúčastnit ústního jednání nařízeného ve správním řízení a správní orgán by jí účast odepřel, jednalo by se o faktický zásah veřejné správy. Správní řád nepředvídá, že by se v takovém případě vydávalo formální rozhodnutí o vyloučení veřejnosti z ústního jednání. Usnesením se totiž podle § 49 odst. 4 správního řádu rozhoduje toliko o návrhu účastníka správního řízení, aby bylo ústní jednání veřejné. Skutečnost, že v přestupkovém řízení, v jehož rámci se chtěl žalobce zúčastnit ústního jednání, bylo vydáno formální usnesení, vytváří atypickou situaci. Usnesením byl formálně vyřízen návrh obviněného z přestupku, jeho účinky jsou omezeny toliko na jeho právní sféru, kterou nepřesahují (usnesení se ostatně toliko poznamenává do spisu, nikomu se neoznamuje, pouze navrhopatel se o něm vyrozumívá, není proti němu přípustný opravný prostředek). Tato procesní konstelace vyznačující se tím, že vedle faktického zásahu existuje formální rozhodnutí o návrhu účastníka řízení, které nemá právní účinky překračující právní sféru tohoto účastníka, neznamená, že by se žalobce jakožto třetí osoba (veřejnost) mohl proti faktickému zásahu do domnělého práva účasti u ústního jednání domáhat soudní ochrany žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, tudíž že by žaloba na ochranu před nezákonným zásahem byla s ohledem na její subsidiární povahu nepřipustná. Žalobci v tom totiž brání nedostatek žalobní legitimace dle § 65 s. ř. s., neboť žalobní legitimace dle odst. 1 tohoto ustanovení je v případě žalobce vyloučena tím, že nemůže tvrdit myslitelné (plausibilní) přímé dotčení na svých právech (v důsledku tohoto rozhodnutí může být žalobce dotčen na svých právech pouze nepřímě, a to v situaci, kdy by se dostavil ke správnímu orgánu za účelem účasti u ústního jednání, která by mu byla odepřena z důvodu, že nejsou splněny podmínky pro účast veřejnosti u ústního jednání). Legitimace dle odst. 2 zmíněného ustanovení je vyloučena z toho důvodu, že žalobce není účastníkem správního řízení. Je tedy zřejmé, že myslitelné tvrzení o přímém zásahu do své právní sféry může žalobce přednést pouze v žalobě proti nezákonnému zásahu, jenž má podobu faktického vyloučení z účasti u ústního jednání, nikoliv v žalobě proti rozhodnutí žalovaného o návrhu obviněného z přestupku dle § 49 odst. 4 správního řádu. Soud tedy uzavřel, že žaloba je přípustná.

8. Soud se dále zabýval včasností žaloby (§ 84 odst. 1 s. ř. s.). K zásahu vymezenému žalobcem mohlo dojít až dne 13. 6. 2019, kdy se uskutečnilo ústní jednání, jehož se chtěl žalobce zúčastnit (zásah je vymezen jako neumožnění účasti při jednání, k němuž mohlo dojít až při tomto jednání). Od usnesení žalovaného ze dne 20. 5. 2019, č. j. MUKOLIN/OD 52084/19-huj, lze odvíjet toliko hrozbu zásahu, nikoliv jeho uskutečnění. Žaloba byla soudu doručena prostřednictvím datové schránky dne 12. 6. 2019, tedy v době, kdy k zásahu ještě nemohlo dojít. Žaloba tak zjevně nemůže být opožděná, neboť byla podána dříve, než k zásahu vůbec došlo. Soud vyhodnotil žalobu jako včasnou a skutečností, zda fakticky bylo zasaženo do práv žalobce, se zabýval v rámci posouzení důvodnosti žaloby.
9. Po ověření včasnosti a přípustnosti žaloby soud přistoupil k posouzení věci samé. Vycházel by přitom ze skutkového a právního stavu, který by tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s.), pokud by k němu reálně došlo (viz níže), neboť žalovaný zásah je svojí povahou jednorázovým zásahem, jehož právní následky ihned zanikají.
10. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný vyslovil souhlas s tímto postupem výslovně, žalobce udělil souhlas *implicitě*.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Soud si pro posouzení věci vyžádal správní spis v přestupkové věci, v níž se žalobce chtěl účastnit ústního jednání. Z přestupkového spisu soud zjistil, že návrhem došlým žalovanému dne 20. 5. 2019 navrhl obviněný ústní jednání v předmětné věci. Uvedl, že má zájem na realizaci práva na veřejné jednání, tj. zachování dohledu veřejnosti nad spravedlností procesu, a dále považuje za nezbytné pro uplatnění práv obviněného právě ústní jednání. Dodal, že právo na veřejné jednání je ostatně i právem dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy.
12. Dne 20. 5. 2019 vydal žalovaný usnesení, v němž uvedl, že nařídil ústní jednání na den 13. 6. 2019 v 8:30 hodin a toto jednání bude neveřejné. Toto usnesení bylo doručeno obecnému zmocněnci obviněného dne 21. 5. 2019.
13. Dne 13. 6. 2019 se uskutečnilo ústní jednání v přestupkovém řízení. Z protokolu o jednání neplyne, že by se žalobce domáhal účasti u tohoto jednání a že by byl z účasti u jednání vyloučen.

Posouzení žaloby

14. Ochrana podle § 82 s. ř. s. v podobě určení nezákonnosti zásahu správního orgánu, které se žalobce dovolává, je na místě, pokud jsou kumulativně splněny tyto podmínky: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (zásahem v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65).
15. Zásah žalovaného musí být zaměřen přímo proti žalobci nebo v jeho důsledku musí být proti žalobci přímo zasaženo (5. podmínka). Žalovaný v přestupkové věci rozhodl, že ústní jednání bude neveřejné. Své usnesení odůvodnil a uvedl, že si je vědom, že se čl. 6 Úmluvy vztahuje i na řízení o přestupcích. Dále odkázal na zákonnou úpravu, na základě které rozhodl. Žalovaný vydal toto rozhodnutí bez znalosti skutečnosti, že se žalobce chce zúčastnit ústního jednání jako veřejnost. Ve správním spisu vedeném k přestupkovému řízení není založen jediný dokument, z něhož by vyplývalo, že by žalobce měl zájem zúčastnit se jednání. Návrh obviněného z přestupku na nařízení veřejného ústního jednání je obecný, nezmiňuje v něm žádné konkrétní osoby, které by se měly jednání zúčastnit. Je tedy zřejmé, že žalovaný vydáním usnesení ze dne 20. 5. 2019 neměl v úmyslu jakkoliv zasáhnout do práv žalobce. Jelikož se žalobce k ústnímu jednání nedostavil (z obsahu správního spisu tato skutečnost nevyplývá a netvrdí ji ani žalobce v žalobě), nemohlo být do jeho práv v důsledku usnesení ze dne 20. 5. 2019 zasaženo ani fakticky. Žalobce tedy neprokázal, že by žalovaný fakticky zasáhl do jeho domnělého práva účastnit se ústního jednání v přestupkové věci jeho přítele, a to ať již před podáním žaloby, nebo alespoň v průběhu soudního řízení. Existence usnesení žalovaného ze dne 20. 5. 2019, které však není předmětem tohoto řízení, vytváří toliko hrozbu vzniku tvrzeného zásahu, resp. vytváří předpoklady pro takový zásah. Soudní ochrany v řízení dle § 82 a násl. s. ř. s. se však lze domáhat pouze proti zásahu, který již nastal, nikoliv proti toliko hrozícímu zásahu, jakkoliv může být skutečnost, že k zásahu dojde, prakticky jistá. Soudy neposkytují ochranu v případě akademických sporů, nýbrž proti reálným zásahům do práv, ať již mají jakoukoliv podobu. Soud tedy uzavírá, že žalovaný přímo nezasáhl do práv žalobce.

16. Žalobce zároveň nemohl být zkrácen na svých právech (2. podmínka). O nezákonný zásah se může jednat jen za podmínky, že se zásah projevil v žalobcově právní sféře. Pakliže žalobcovou jedinou uvedenou motivací účasti na ústním jednání byl mediální zájem a studijní důvody, správní orgány nejsou nikterak povinny mu být nápomocny při plnění těchto jeho tužeb. Žalobce by musel být zkrácen na svém veřejném subjektivním právu. Je nutno mu dát za pravdu, že každý má právo na to, aby jeho věc byla projednána veřejně (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 1 Úmluvy). Dále pak není pochyb, že mnohé záruky spravedlivého procesu se vztahují i na oblast správního trestání, kam spadá přestupkové řízení proti obviněnému z přestupku (např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech *Lauko proti Slovensku*, ze dne 2. 9. 1998, č. 26138/95, či *Kadubec proti Slovensku*, ze dne 2. 9. 1998, č. 27061/95). V první řadě je potřeba uvést, že toto právo svědčí tomu, o jehož věc v daném řízení jde, tedy obviněnému z přestupku, nikoliv náhodné osobě, která se rozhodne ústnímu jednání přihlížet. Veřejnosti svědčí objektivní právo účastnit se ústního jednání ve správních řízeních pouze v určitých případech (z důvodu existence nezávislé soudní kontroly činnosti veřejné správy není dán tak intenzivní zájem na veřejné kontrole činnosti veřejné správy jako v případě zájmu na veřejné kontrole výkonu soudnictví). Z toho však nutně neplyne veřejné subjektivní právo domáhat se ochrany tohoto objektivního práva ve správním soudnictví. Právo veřejnosti účastnit se jednání je chráněno pouze „z moci úřední“. Jelikož v posuzovaném případě žalovaný do práv žalobce fakticky nezasáhl, nelze předjímat, jak by postupoval, pokud by se žalobce k ústnímu jednání skutečně dostavil, a jak by v takovém případě argumentoval. V rámci nyní projednávané žaloby nelze podrobit přezkumu argumentaci žalovaného obsaženou v usnesení ze dne 20. 5. 2019, kterou nevyhověl návrhu obviněného z přestupku, z hlediska její zákonnosti. Takový přezkum může žádat pouze obviněný z přestupku, o jehož návrhu bylo usnesením rozhodnuto. Žalobci nesvědčí právo domáhat se zpřístupnění jakéhokoli ústního jednání veřejnosti, přestože se domnívá, že tím bude zasaženo pouze do jeho práv. Pokud žalobce skutečně tolik prahne po vzdělání a praktických ukázkách z ústních jednání, může se libovolně účastnit veřejných jednání před soudem, kde se na rozdíl od jednání před správním orgánem ústní jednání vedou veřejně velmi často, neboť soudní řízení nejsou ovládána zásadou písemnosti. Stejně tak se mohl domáhat poskytnutí anonymizovaného rozhodnutí v předmětné věci, ve kterém žalovaný svůj postup při dokazování a vedení obhajoby, které žalobce chtěl sledovat, zajisté rozebral. Postup žalovaného nebyl z výše uvedených důvodů způsobit zasáhnout do žalobcovy právní sféry již z povahy věci.
17. Na základě výše uvedeného nejsou splněny pátá ani druhá podmínka. Vzhledem k tomu, že podmínky musí být naplněny kumulativně, tak při nesplnění kterékoliv z nich není možné poskytnout žalobci ochranu dle § 82 a násl. s. ř. s.
18. Dále soud uvádí, že petit žalobce zněl: „*Žalovanému se zakazuje porušovat v právu žalobce účastnit se jako veřejnosti ústního jednání v právní věci vedené pod sp. zn. OD 3400/19 8052/2019.*“, který i přes neobvyklou formulaci (chybu v psaní) pravděpodobně směřoval k žalobě zápůřčí. Takovému petitu lze vyhovět pouze v případě, že žalovaný zásah trvá nebo hrozí jeho opakování (viz rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 Afs 60/2014 – 48). Vzhledem k tomu, že v posuzované věci nebylo prokázáno, že k zásahu vůbec došlo, nemohl soud posoudit, zda by bylo možné vyhovět uplatněnému negatornímu petitu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

19. Soud tak uzavírá, že jednáním žalovaného nebylo přímo zasaženo do práv žalobce. Soud proto žalobu v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou (§ 87 odst. 3 s. ř. s.).
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který neměl z procesního hlediska úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti vznikly náklady na zastoupení advokátem. Ty má soud v daném případě za účelně vynaložené. Žalovaný je sice obecním úřadem obce s rozšířenou působností a je dostatečně finančně i personálně vybaven k tomu, aby hájil svoji činnost v soudním řízení. Tyto jeho personální a materiální kapacity, které jsou pochopitelně omezené, ovšem není povinen vynakládat ke své obraně v soudních řízeních, která zjevně neslouží k ochraně práv žalobce, do jehož práv by žalovaný jakkoliv svojí činností zasáhl. Náklady na zastoupení advokátem sestávají z odměny za poskytnuté právní služby, náhrady hotových výdajů a náhrady daně z přidané hodnoty, neboť zástupce žalovaného je plátcem této daně (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupce žalovaného provedl v souvislosti s tímto řízením dva úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepis vyjádření k žalobě. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], výše odměny tak je celkem 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Náhrada DPH činí 1 428 Kč. Náklady žalovaného na zastoupení advokátem tak celkem činí 8 228 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.), a to k rukám zástupce žalovaného (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. prosince 2019

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.